

Ordføreren (Krabbe): Deri tror jeg nu at den højtærede Minister slet ikke har Ret. Den højtærede Minister mener, at Tilbøjelighed til raa og voldsom Fremfærd maa være det samme, som Udvalget i sin Betænkning har udtrykt ved Voldslyst og Voldsbane. Det er jo slet ikke Tilfældet. De to Begreber dække ikke hinanden. Der kan være hos en Mand, der udfører en Volds handling, en Tilbøjelighed til raa og voldsom Fremfærd, og Handlingen kan være udført mod sagesløs Mand, og desuagtet kan denne Handling falde helt uden for det, som man populært kalder Bøllertilfælde, og som man søger efter en ekstraordinær Straffeart for. Det, som man søger en ekstraordinær Straffeart for, er netop de Tilfælde, der her i Betænkningen ere beteguede som fremgaende af Voldslyst eller Voldsbane. Betegnelsen er kun brugt i Fremstillingen, ikke i Vindringsforslagene. I det vi søgte at forme Tanken i en Lovregel, fandt vi vor egen Afmagt, og vi fandt ogsaa den højtærede Ministers; han deltog i Forsøgene, og hans Forsøg lykkedes lige saa lidt som vore. Da dette var Tilfældet, da vore Forsøg paa at finde et Lovudtryk for det, som stod os klart saavel i Tanken som i Fremstillingen, ikke lykkedes, saa valgte vi som en Udvej at tage Gentagelsen som Mærket for den Forbrydelse, der her skulde rammes. Deri tror jeg ikke at Logikken svigter og heller ikke, at der fra den praktiske Anvendelses Side kan gøres nogen Indvendinger derimod. Naar der for øvrigt skulde gøres meget stærke Indvendinger i de Udtryk, som den højtærede Minister brugte mod Udvalgets Forslag, saa vil jeg dog rigtig nok sige, at saa vilde de kunne gøres mod den højtærede Ministers oprindelige Forslag i § 1 og § 3; det kan jo nemlig ikke bevies, at der her bliver lagt en Myndighed i Domstolenes Haand, hvorved de kunde belægge med Tvangsarbejdsstraf en stor Mængde Tilfælde, som ingenlunde ere Bøllertilfælde, og dette have vi i Udvalget — i alt Fald i den Del af Udvalget, hvis Mening er kommen til Udtryk i Betænkningen, — været aldeles bestemt imod. — Vi have ikke saaledes som det ærede Medlem for Rjøbenhavns 12te Valgkreds (Winblad) mente, at jeg skulde have sagt, været af den Ansættelse, at der er en almindelig anerkendt Trang til dette Lovforslag. Af denne Mening ere vi ikke, men vi ere af den Mening, at der over det hele Land og fra forskellige Lag af Befolkningen er fremkommet et Krav paa ny Lovforanstaltninger i Anledning af fremtraadte Volds handlinger. Vi ere enige om at erkende dette Faktum, vi ere enige om, at

denne Paatrævelse af ny Straffeforanstaltninger er et faktisk Fænomen, og vi mene, at vi bør tage noget Hensyn dertil. Fuldstændig overbevist om, at dette Krav har sin Berettigelse, kan man vanskeligt være, da der saaledes som vi have tilladt os at sige i Betænkningen, ikke kan føres Bevis, men vi ere ikke ganske sikre paa, om der ikke alligevel er god Grund under den folkelige Mening, og vi mene, at Lovgivningsmagten kan tage noget Hensyn til denne folkelige Mening, som deles af Regeringen. Denne folkelige af Regeringen delte, men ikke bestemte Mening er det, vi have imødetommet i de foreliggende Forslag. — Hvad den højtærede Ministers Indvendinger mod de øvrige enkelte Forslag angaar, vil jeg sige, at den højtærede Minister synes mig ikke at have Ret, naar han mener, at man ikke slipper nemmere ved at bibeholde det andet Sæt af Betingelser for offentlig Paatale. Det ene Sæt af Betingelser er, at det er sagesløs Mand, der er Genstand for Volds handlingen, det andet Sæt er det, som Landstinget har indsat. Nu siger den højtærede Minister, at, naar man bibeholder Sagesløsheden som et Kendetegn, slipper man nemmere ved at medtage de ydre Kendetegn, som Landstinget har foretrukket; men det har den højtærede Minister ikke Ret i, thi Sagen er den, at ved foruden Sagesløsheden tillige at have de ydre Kendetegn, udelukker man paa Forhaand et stort Antal Tilfælde, og derved slipper Justitsen, Lovens Haandhæver, utvivlsomt meget nemmere. — Naar den højtærede Minister ikke finder den ene af de i Betænkningen ansførte Grunde for Anvendelsen af begge Sæt Kendetegn at være tilstrækkelig, saa beder jeg for øvrigt, at den anden i Betænkningen ansførte Grund, som jeg ikke skal gentage, maa blive tagen med i Betragtning; saa vil det maaste dog findes, at Begrundelsen er tilstrækkelig. — Naar den højtærede Minister mente, at det var urigtigt, naar der i Vindringsforslag Nr. 3 siges, at Forsøgning af Sagen bortfalder, naar den forurettede begærer det, og mener, at der kun burde staa: kan bortfalde, tillader jeg mig dertil at sige, at det dog vistnok ikke er uberettiget, at vi i Udvalget ikke have sluppet Straffelovens Betragtning af, at der er en væsentlig Forskel paa de Voldsforseelser, der ikke frembringe Saar og lignende Skade, og dem, der frembringe saadanne. Kriminalistisk kan den være omstridelig, men vor Straffelov har nu en Gang den Betragtning. Den have vi ikke forladt, og i god Medfør deraf sige vi, at for de ringere Forseelser, hvor Saar og Skade ikke er frembragt, skal offentlig Paatale bortfalde, naar den forurettede begærer